

Farkasné Barabás Katalin tanárnő

Budapest 1952. VIII. Gyomaendrőd 2002. V.

Megpróbálta a lehetetlent

Gyermekéveit a fővárosban élte szüleivel, édesanyja Steinlauf Renée, édesapja Dr. Barabás Dénes, a budapesti Közgazdaságtudományi Egyetem professzora. Nagynagy szeretettel nevelték egyetlen gyermeküket. Az érettségi után a Budapesti Műszaki Egyetemen vállalt munkát, ahol 1970-72 között dolgozott. Majd a József Attila Tudományegyetemen 1978-ban szerzett tanári diplomát biológia- kémia szakon. Még ebben az évben tanári állást vállalt a Somogy megyei Csurgón, a Csokonai Vitéz Mihály Gimnáziumban, ahol két évet tanított.

1980-ban jött Gyomaendrődre, ahol a Kiss Lajos Gimnáziumban (ma: Kner Imre Gimnázium) vállalt kollégiumi nevelői – tanári munkát. Ezt az állását 8 évig töltötte be. 1988-ban a Rózsahegyi iskolához került, (korábbi nevén az endrődi 3. sz. Ált. Iskola ugyanilyen beosztásban. A gyermekek nagy szeretettel vették körül a mindig mosolygós Kati nénit, aki ugyancsak jól érezte magát köztük. Kislányát, Zsuzsannát, aki 1984-ben született, féltő gonddal nevelte. Ő ebben az évben lesz utolsó éves hallgatója Mezőberényben a Petőfi Sándor kétnyelvű gimnáziumnak.

E száraz életrajzi adatok után, kérem, olvassák el Ladányi Gáborné, az iskola igazgatójának búcsúztató szavait, melyeket Katalin sírjánál mondott:

„A Gyomaendrődi Rózsahegyi Kálmán Általános Iskola és Diákotthon tanulói és dolgozói nevében fájó szívvel búcsúzom kedves kollégánktól: Farkasné Barabás Katalin biológia-kémia szakos középiskolai tanártól. A 25 éves munkaviszonyából 14 évet töltött iskolánkban. Itt a pedagógiai munka legnehezebb területét vállalta: kollégiumi nevelő, emellett gyermek és ifjúságvédelmi felelős volt. Azokkal a gyermekekkel foglalkozott, akiknek a család nem tudott megfelelő biztonságot, gondoskodást nyújtani. Mélyen átérezte védtelenségüket, szeretethiányukat. Féltve vigyázta lépéseiket, újból és újból orvoslást találva lelki sérelmeikre, megoldást konfliktusaikra. Szülőként állt ki mellettük. Megpróbálta a lehetetlent: pótolni a hétköznapi hiányzó szülői szeretetét.

Nyílt szívű kolléga volt, aki, mint a közalkalmazotti tanács megválasztott tagja, munkatársai igazát kereste és képviselte, olykor saját érdekei ellenében is. Emberi kapcsolatainak meghatározója volt a mások megértése és az emberi méltóság feltétlen tisztelete.

A Rózsahegyi Kálmán Általános Iskola és Diákotthon kollektívája Farkasné Barabás Katalin tanárnőt a 2002. május 24-én megtartott iskolanapon kiemelkedő munkája elismeréseként posthumus Rózsahegyi díj kitüntetésben részesítette

Kedves kollégánk! Itt hagyta bennünket, s mi most gyarló emberekként kullogunk életed elsuhant idővonala után. Fogadd ezt a megkésett elismerést köszönetünk és végső tiszteletünk jeléül. Tiszta szívű embernek ismertünk, szerettünk, s így őrünk meg emlékezetünkben. Úgy, ahogy Nagy Károly Imádság után című versének sorai idéznek fel bennünk:

De nézz a szívembe, Uram!

Előtted úgyis nyitva van.

A szívem sosem bűnözött.

Tisztán maradt a bűn között.

Másokért sokszor fájt nagyon,

Mert élt benne a szájalom.

A szívem sosem vétkezett,

Óh, nyújtsd felé a jobb kezed,

A tenyeredbe vedd Uram,

Ha azt hiszed, hogy súlya van,

S meglátod, könnyű, mint pehely,

Vagy kis harangvirágkehely,

Nincs benne más. csak szeretet,

S azok, akiket szeretett.

Sem irigység, sem kapzsiság,

És semmi, semmi rosszaság,

Nincsenek benne néma vádak,

Nincsenek benne léha vágyak...

...szívem miatt adj hát kegyelmet,

hisz véghetetlen a kegyelmed

és csak te látsz a szívek mögé,
öröktől fogva, mindörökké...-

Ámen!"